

РЕШЕНИЕ

№ 3602

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 16.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **692** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл.40,ал.1,т.2 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на В. Д. Б. гражданин на Р. Федерация, от [населено място], чрез адвокат Стефанов срещу ЗАПОВЕД №5364з-1663 от 26.08.2021г. на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ -„отнемане на правото на постоянно пребиваване в РБ“ по чл.40, ал.1 т.2 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят излага съображения, че обжалваната заповед е неправилна и незаконосъобразна, постановена при нарушения на материалния закон и на административно процесуалните правила. Твърди, че последната не е била връчена редовно. Пояснява, че на 25.11.2022 г. на АМ „Т.“ служители на ОДМВР, [населено място] са му направили проверка на документите и те са го уведомили, че срещу него има издадена заповед, с която му е наложена ПАМ и се отнема правото му на пребиваване в РБ и следва да напусне страната до 09.01.2023 г.. Допълва, че майка му В. Д. е отправила по електронен път запитване до Дирекция „Миграция“ – МВР от 29.12.2022 г., като на 06.01.2023 г. е посочено, че заповедта е влязла в сила. С оглед изложеното се моли- да се уважи жалбата като се приеме за допустима и се разгледа по изложените доводи по същество.

В съдебно заседание страната се представлява от адвокат С. (пълн. л.9), който поддържа жалбата и моли да се уважи. Твърди, че жалбоподателят не е бил запознат

със заповедта. Посочва, че същата е била издадена на 26.08.2021г., когато последният се е намирал в затвора в [населено място].

Ответната страна, чрез юрисконсулт Ч. изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага да се отхвърли същата. С оглед изложеното моли- издадения административен акт предвид своята процесуална и материална законосъобразност да се потвърди. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът предлага да се потвърди заповедта.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ -НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата е от 18.01.23г., като съдът по отношение на възражението от ответника за недопустимост на жалбата, поради нейното просрочие, намира следното:

С определение № 1440/16.02.2023 г. (л.46) се констатира, че жалбата е от 18.01.23г. , както и че има имейл на л. 12 от 12.01.22г., от майката на лицето, което обективира знанието му за наложената ПАМ, но срокът за оспорване тече от връчването на акта. Безспорно видно от акта - няма данни за връчването му. По преписката е представено писмо от 27.08.2021 г. (л. 11), адресирано до лицето на адреса в [населено място], но няма данни за връчване. В тази връзка съдът е задължил ответника да представи данни за връчване на оспорената заповед. Във връзка с това е постъпила писмена молба от Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, в която е посочено, че след проверка в деловодната система не е установено, че заповед от 26.08.2021г. е била изпратена на адреса на чужденеца след издаването ѝ с обратна разписка със съобщение № 536400-19209/27.08.2021г., като в дирекцията не се е върнала обратна разписка, удостоверяваща изпращането ѝ.

Във връзка с посоченото, СЪДЪТ като констатира опитите за връчване на заповедта, но не и самото ѝ връчване, намира, че жалбата е подадена в срок, от адресат на акта, поради което следва да бъде разгледана по съществото ѝ. Следва да се допълни, че при връчване на чужденец не се изисква само уведомяването му за издадения акт /което и не е направено/, но и на разбираем за него език, за което също няма данни.

По съществото ѝ СЪДЪТ НАМИРА жалбата за неоснователна и за да достигне до това съобрази от фактическа страна следното:

Видно от предложението -относно правото на постоянно пребиваване в Република България на чужденец на (л.18) пр.дело, посочено и в оспорения акт (л.15)- В. Б. е [дата на раждане] , гражданство Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН]. Същият има предоставено право на постоянно пребиваване на територията на Република България без налични данни за година и основание на получаване на пребиваването. Неженен е и има майка и брат граждани на Руската федерация, също с предоставено право на постоянно пребиваване.

Установено е, че в дирекция „Миграция“ с писмо № 513000-6776/09.02.2021г. по описа на отдел „Миграция“ при СДВР е постъпило постановление № П-133/2017 г. от 08.02.2021 г. (л.31) по описа на Софийска районна прокуратура (СРП), от което се установява, че жалбоподателят, е изтърпял наложено му наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 години, което е определено по НЧД № 6088/2018 г. от Софийски районен съд (СРС) като общо най-тежко измежду наложените по НОХД № 5854/2014 г. на СРС, НОХД № 18773/2016г. на СРС и НОХД № 8695/2013г. на СРС. Наказанието е изтърпяно в Затвора [населено място].

От извършените справки в автоматизираните информационни системи на МВР е установено, че руският гражданин е със статут на постоянно пребиваващ чужденец в

Република България, за което последно му е издавана карта на постоянно пребиваващ в РБ чужденец №[ЕИК], валидна до 26.12.2011 година.

Във връзка с обстоятелството, че руският гражданин е бил осъден за престъпление, което се наказва с лишаване от свобода от две до десет години, му е изпратено съобщение с рег. № 536400- 3576/22.02.2021г., с което на основание чл. 26 от АПК е уведомен за започване спрямо него на процедура по налагане на принудителна административна мярка „Отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България“ на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Отбелязано е, че липсва върната обратна разписка от изпратеното до лицето съобщение. Последното е публикувано и на интернет страницата на дирекция „Миграция“.

С писмо УРИ 536400-5688/23.03.2021г. на дирекция „Миграция“ (л.33) е изпратено искане до Централно бюро за съдимост при Министерство на правосъдието за изготвяне на справка за съдимост на чужденеца. Направено е и второ искане с писмо с УРИ 536400-14480/19.07.2021 година.

Видно от справка за съдимост (л. 22) на В. Б. Д., че срещу него са произнесени общо осем присъди в Република България по наказателни дела от общ характер в периода от 2005г. до 2021г., като по пет от тях наказанията съгласно НК са лишаване от свобода от две до десет години, както следва:

- по НОХД № 24/2008 г. по описа на Районен съд Ихтиман за извършено престъпление по чл.150 от НК, в размер на 1 година и 11 месеца лишаване от свобода. Присъдата е приведена в изпълнение вследствие на отложена за срок от 3 години присъда по НОХД № 13491/2005 г. на СРС на основание чл.66, ал.1 от НК;

- по НОХД № 367/2007 г. по описа на Районен съд Елин Пелин за извършено престъпление по чл.150, пр.1, вр. чл.54, ал.1 от НК, в размер на 3 години лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване. Наказанието по делото за три години лишаване от свобода с наказанието наложено по НОХД № 24/2008 г. по описа на РС - И., влязла в сила на 13.03.2008 г., с което на същия е наложено наказание Л. за срок от 1 г. и 11 мес. и глоба 99 лв., като налага най-тежкото от тях, а именно Л. за срок от 3 години при първоначален строг режим на изтърпяване;

- по НОХД № 5854/2014 г. по описа на Софийски районен съд за извършено престъпление по чл.152, ал.3, т.5 от НК, в размер на 6 години лишаване от свобода, изменена с присъда, постановена на 16.01.2017 г. по ВНОХД №4367/2016 г. СГС, последната потвърдена с решение от 20.10.2017 г. по НД № 600/2017 г. ВКС на Р България;

- по НОХД № 18773/2016 г. по описа на Софийски районен съд за извършено престъпление по чл.150, ал.1, от НК, вр. с чл.58А, ал.1 от НК, в размер на 3 години и 4 месеца лишаване от свобода. Присъдата е изменена с решение от 26.10.2017 г. по ВНОХД № 3646/2017 г. СГС, НО, 2- ри въззивен състав;

- по НОХД № 8695/2013 г. по описа на Софийски районен съд В. Б. Д. е осъден за извършено престъпление по чл.196, ал.1, т.1, вр. чл.194, ал.1, вр.чл.194, ал.1 от НК, в размер на 3 г. лишаване от свобода, което съгласно НК се наказва с лишаване от свобода от две до десет години. С решение № 798/16.07.2018г. на СГС е определено наказание от 3 г. и 4 мес. като най-тежко измежду наказанията постановени по НОХД № 18773/2016г. на СРС и НОХД № 8695/2013г. на СРС при първоначален строг режим на изтърпяване. ГДИН Затвора С. е уведомил органа, че на 10.01.2021г. е изтърпяно наказанието Л. с помощта на 100 дни от работа.

Във връзка с посоченото предложение и на основание чл.40, ал.1, т.2 и във връзка с

чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ на лицето е наложена мярка „отнемане правото на постоянно пребиваване на чужденец в РБ“ от директора на Дирекция „Миграция“.

От правна страна СЪДЪТ ПРАВИ СЛЕДНИТЕ ИЗВОДИ:

Съгласно чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ отнемане правото на пребиваване се налага, когато са налице основанията по чл.10, ал.1 т.6 от ЗЧРБ.

Също така -видно от чл.39а, ал.1 видовете ПАМ са отнемане правото на пребиваване по т.1, и по следващите точки -връщане, експулсиране, забрана влизане и пребиваване на територия на РБ. Чл.39б, ал. 4 визира че има срок от 7 до 30 дни за доброволно връщане при отнето право по чл.39а, ал.1, т.1 и т.2 т.е. на пребиваване, поради което следва да се предостави такъв /съответно в акта няма/, но константната съдебна практика /Решение №16050 от 26.11.2019г. по дело №4804/2019г.на VIо.ВАС, решение №3060 от 26.02.2020г. по адм.дело №8339/2019г. на VII о.ВАС./ не приема, че това е съществено процесуално нарушение, на каквато позиция е и състава, доколкото тази възможност е свързана с изпълнението на мярката.

Съдът съобразява и разпоредбата на чл.44 от ЗЧРБ, видно от която като компетентен орган за налагане на Принудителните административни мерки със заповеди е посочен и Директора на Дирекция „Миграция“.

С оглед изложеното се прави извода на първо място, че ответникът е компетентен да постанови акта, предмет на съдебен контрол.

Съгласно посочената норма –основание за отказ - чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ- отказва се влизането в страната на чужденец или издаването на виза при данни, че чужденецът е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран. Така посоченото основание дава възможност на административния орган да предприеме действия по реда на чл. 40, ал. 1, т. 2 от същия закон.

С оглед на горната констатация- съдът счита, че са налице фактически и правни основания, изложени за издаването на заповедта. От изложеното от фактическа страна е видно, че жалбоподателят с посочените присъди е бил осъден на наказание ЛС над една година за умишлени деяния, което не се оспорва и от страната /точно обратното твърди, че заповедта не му връчена, защото е бил в затвора/ вкл. и няма твърдения, че е реабилитиран.

С оглед изложеното -съдът не споделя доводите в жалбата, че са допуснати нарушения при издаване на акта, изразяващи се в несъобразяване на акта с приложими материално-правни разпоредби. За да е налице основание за приложение на разпоредбата на чл.40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е необходимо да се установи наличието на някое от обстоятелствата, визирани в чл. 10, ал. 1 от закона. В случая е безспорно установено, че лицето е осъдено за извършени умишлени престъпления на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода - чл. 10, ал. 1, т. 6. В хода на административното производство, компетентния да стори това орган е предприел действия по изясняване на обстоятелствата, описани в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, а именно продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на

лицето.

В тази връзка съставите на Върховен административен съд многократно в решенията си са излагали становище за необходимост от съобразяване на обстоятелства, свързани с възможността за намеса на държавата при упражняването на правото на личен и семеен живот на чужденец и възможността за нарушаване на права по чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. В конкретния случай липсват доказателства за допуснати от административния орган в тази насока нарушения. Отделно в хода на административното производство са изследвани обстоятелства, свързани с вида на престъпленията, извършени от Д., пострадалите от него лица и последиците за тях.

Следователно –с обжалваната заповед не се нарушава правото на личен и семеен живот на лицето, защитен от разпоредбата на чл. 8 ЕКЗПЧОС. Отчетено е, че чужденецът е неженен, макар да има брат и майка, които са постоянно пребиваващи в РБ чужденци. Безспорно с наложената ПАМ има определена намеса на българските власти в упражняването на тези права на Д., но от друга страна са налице данни за необходимост от защита на обществената сигурност, за предотвратяване на престъпления и защита на здравето и правата и свободите на други лица - български граждани. Безспорно от представената по делото справка за съдимост се установи, че по отношение на лицето са били произнесени общо осем присъди по наказателни дела от общ характер в периода от 2005 г. до 2021 г., като за пет от тях наказанията съгласно НК са лишаване от свобода от две до десет години. Във връзка с тези обстоятелства съдът споделя извода на административния орган /макар законодателят да не му възлага подобна преценка и нормата да е императивна за това дали и осъждан или не/, че Б. е с утвърдени престъпни навици към извършване на престъпления срещу личността и собствеността на български граждани, като след като за толкова дълъг период е извършвал престъпления, то същият не се е поправил и превъзпитал към спазване на законите на Република България. В тази връзка правилно е прието, че лицето е осъждано за извършени умишлени престъпления на територията на РБ, които съгласно българския закон се наказват с не по-малко от една година лишаване от свобода поради наличието на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, т. б и липсата на данни по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. В този смисъл и съдебната практика – налице ли са посочените обстоятелства –се налага процесната ПАМ -решение№ 686 от 26.01.2022г. по адм. дело № 9790/2021 Г., IV отд. на ВАС.

Предвид описаното, настоящият съдебен състав намира, че при произнасянето си административния орган е изследвал всички относими към производството и нужни за произнасянето му обстоятелства, което е дало възможност за съобразяване на оспорената пред съда заповед с приложимите материалноправни норми. Не е налице и нарушение на процесуалните правила, тъй като акта съдържа както установените в хода на административното производство факти, така и изводи относно тяхното правно значение и следващите се от това последици за търсеция правно на постоянно пребиваване на територията на Р България.

Съдът не установява и заповедта да е издадена с цел различна от разписаната в закона. Същата се свежда до налагане на рестрикция по отношение на лице, което извършва посочените в материално-правната норма на чл.10 ЗЧРБ действия. Във връзка с последното се прави извода, че се касае и за материално-законосъобразен акт, доколкото е изпълнен напълно описания фактически състав по чл.40, ал.1 т.2 и чл.10, ал.1 т.б от ЗЧРБ, към който преpraща.

Следователно жалбата е неоснователна и трябва да се отхвърли. С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР трябва да бъде присъдено поисканото юрисконсултско възнаграждение. Размера на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, трябва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА жалбата на В. Д. Б. гражданин на Р. федерация, от гр.С., срещу ЗАПОВЕД №5364з-1663 от 26.08.2021г. на Директора на Дирекция „Миграция“-МВР, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка -отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденец в РБ по чл.40, ал.1 т.2 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА В. Д. Б. гражданин на Р. федерация, от [населено място] да заплати на МВР -Дирекция „Миграция“ сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: